

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Setmana Santa: història o realitat

Aquest cap de setmana les places i carrers dels nostres pobles i ciutats s'ompliran de gent, famílies que aniran a beneir el ram amb els més petits de la casa, seguint una antiga i entranyable tradició. És Diumenge de Rams.

Per a moltes persones serà pot ser la possibilitat d'uns dies de vacances merescudes, de desconnectar del tràfec diari. Sigui com sigui, i estiguem on estiguem, aquests són dies que marquen el centre de la vida cristiana. Les diferents celebracions que se succeiran ens ajudaran a apropar-nos al Senyor mort i ressuscitat, que dona la vida per nosaltres perquè puguem tenir la seva vida.

En un moment en què el món es debat en enfrontaments i la humanitat experimenta sofriments i manca d'orientació no es tracta només seguir una tradició cultural, és fer memòria, «memorial», actualització del misteri de l'amor de Déu que ens estima fins a la donació de si mateix. Són celebracions de la nostra fe i de la nostra vida cristiana, i ens hi hem de preparar conscientment per viure-les amb intensitat. Per alguns pot ser una participació més activa i una col·laboració més intensa, la qual cosa ens ajudarà a sentir-nos més membres de l'Església. Alguns com a lectors, o portants del sant Crist, o cantaires; altres ajudant a les processons, ajudant a preparar els actes i guarnir els espais. Tot això ens ajudarà a prendre més consciència del que estem celebrant.

Us convido a endinsar-nos-hi i participant-hi tots. És molt important que la família, com a església domèstica, visqui aquests dies intensos, i que els petits comencin a assaborir la importància d'aquestes celebracions, que els adults les expliquem i transmetem el seu sentit a les generacions futures, i que els més grans se sentin més acompanyats aquests dies i valorats en la seva experiència. De fet, això és el que feia i vivia el poble d'Israel en la celebració de la Pas-

qua. Com ens ho transmet el llibre de l'Èxode: «Quan els vostres fills us preguntin: "Què significa per a vosaltres aquest ritu?", respondreu: "És el sacrifici de la Pasqua en honor del Senyor". A Egipte, ell va passar de llarg davant les cases dels israelites: mentre castigava els egipcis» (Ex 12,26-67).

La Pasqua significa que Déu va «passar» per les cases dels israelites a Egipte per alliberar-los de l'esclavatge. I que Déu ha passat també per les nostres vides fent-se home, morint a la creu i ressuscitant per alliberar-nos del pecat i portar-nos a la veritable terra promesa, que és la vida eterna. Per això és bo resar junts, si és possible, i comentar el que celebrarem aquests dies: el dijous la institució de l'Eucaristia, font i cimal de la vida cristiana i el manament de l'amor, el divendres la Passió i mort del Senyor a la Creu, dissabte i diumenge la seva Resurrecció i el seu triomf. Ens ajudarà també participar en el Via Crucis, o en alguna de les processons que es puguin fer en diversos pobles i parròquies perquè aprenguem els sentiments de Crist que mor per donar vida.

Sigui com sigui, us desitjo a tots que aquestes celebracions, en aquests dies sants, a les parròquies o comunitats en les quals ens trobarem, transformin el nostre interior i ens ajudin a sentir-nos cristians més convençuts, més estimats per Déu, a viure més a prop seu.

Escolta aquí
la carta
del Bisbe

ENTREVISTA

Any jubilar franciscà

JOSEP MANUEL VALLEJO

Per commemorar els 800 anys del traspass de sant Francesc, que va portar una vida «de pregària, de treball, de penitència i d'extrema pobresa, i tot això viscut amb fraternitat i alegria», el papa Lleó XIV ha proclamat, del 10 de gener de 2026 al 10 de gener de 2027, l'Any Jubilar de Sant Francesc. «És una oportunitat perquè es visitin les esglésies franciscanes i per aprofundir en la pròpia espiritualitat», afirma fra Josep Manuel Vallejo, OfmCap.

Per què sant Francesc és un personatge amable, molt valorat?

Suposo perquè va ser dels primers que van recuperar la bondat de la creació, la idea que tot el que existeix és bo perquè ha estat creat per Déu. També perquè és un home que, més que insistir en la moral o en el pecat, insisteix en què Crist allibera. A més, és un home optimista: considera que, malgrat tots els dolors de la vida, aquesta té sentit, i també l'Evangeli. És un home que proclama l'Evangeli sempre en positiu, com a alliberador i com a reconciliador.

Per què és important recuperar el seu carisma en un moment com l'actual?

Sant Francesc ens mostra a la seva vida que, malgrat el dolor, la persecució, el fracàs i la desgràcia, la vida té sentit; i que Déu actua malgrat les dificultats. Tota la seva vida està forjada per l'experiència del misteri pasqual: en el màxim dolor hi ha la màxima joia. I ell va descobrir que, com Jesús, qui perd la vida la guanya, que com més et dones, com més et consumeixes d'amor, més creix dins teu la resurrecció.

Francesc és un home de l'Esperit Sant...

Francesc diu que l'objectiu fonamental de la vida cristiana és posseir l'Esperit Sant i deixar-lo fer. I això és actualíssim. Si no hi ha l'experiència de l'Esperit Sant, que és el que ens renova per dins i el que indica una mica el camí que hem de seguir, tot és faramalla.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

MN. JOSEP RAMON PÉREZ
Canonge de la Catedral de Barcelona

Les llagues que obren camins

El monjo cistercenc i bisbe Erik Varden acaba de publicar *Ferides que sanen*, un llibre que convida a mirar de cara una de les grans preguntes de la vida humana: el sentit del sofriment. Ho fa des de la contemplació de les llagues de Crist, no com un record adolorit del passat, sinó com un lloc viu d'on brollen la gràcia i l'esperança.

En un món que fuig del dolor i el considera sempre un fracàs o una injustícia, el bisbe Varden proposa una mirada radicalment diferent: en contemplar les ferides de Crist no eliminem màgicament el sofriment ni rebem consolacions immediates. Cal temps, paciència —aquesta paraula que, recorda l'autor, neix del verb llatí *pateor*, «jo sofreixo»— i una fe que s'atreveixi a romandre. Però aquesta contemplació pot oferir una cosa decisiva: sentit. Potser la part més dura del dolor no és el dolor mateix, sinó la pregunta que l'acompanya: «per què?». Les llagues del Crucificat no donen respostes fàcils, però sí que obren un horitzó.

La fe cristiana parteix d'una convicció honesta: el món no està del tot bé. Per això Déu es va fer home, no per evitar el sofriment, sinó per travessar-lo des de dins. Crist guareix el món assu-

mint les nostres ferides i revestint-les de la seva gràcia. Fins i tot la mort perd el seu darrer poder: «per la mort, Ell va vèncer la mort», cantem durant la Quaresma. Allò que humanament sembla un carreró sense sortida pot convertir-se en pas, en porta oberta, en camí cap endavant.

El bisbe Varden insisteix també que no necessitem «fabricar» la nostra vulnerabilitat: ja hi és. El que és urgent és deixar d'alimentar la il·lusió d'invulnerabilitat que promou la nostra cultura. Acceptar les pròpies ferides amb esperança —sense negar-les, però sense quedar-ne presoners— és un acte profundament cristià i alliberador. És acceptar que la creu de Crist i la seva mort ens han obert les portes de la vida. I en aquest camí, la fe no es viu en solitud. La vida en Crist, mostrada per l'Església, ens introdueix en una comunió on els uns sostenen els altres, on la pregària de la comunitat ens anima i ens sosté fins i tot quan la nostra fe és feble.

Així, les ferides personals, petites o grans, poden unir-se a l'obra redemptora de Crist i esdevenir, misteriosament, lloc de guariment per a nosaltres i per als altres.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Túnicas y ramos de gratitud y alabanza

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Entramos en la Semana Santa para vivir la pasión, muerte y resurrección de nuestro Señor Jesucristo. Con voces de júbilo nos unimos a los discípulos y a los niños, alabamos a Dios y proclamamos nuestra fe. «Bendito el que viene en nombre del Señor». Sentimientos de alabanza y de gratitud acompañan nuestra oración. Jesucristo es el Mesías, es nuestro Salvador. Aclamamos «a Aquel que en la Eucaristía viene siempre de nuevo a nosotros en nombre del Señor».

Afirmaban los antiguos Padres de la Iglesia que «ante Cristo debemos deponer nuestra vida, nuestra persona, en actitud de gratitud y adoración». San Andrés de Creta exhortaba a postrarnos, no con nuestras túnicas o ramas inertes sino «revistiéndonos de su gra-

cia, es decir, de Él mismo. Así debemos ponernos a sus pies como si fuéramos unas túnicas». Animaba a ofrecer trofeos de victoria «al Vencedor de la muerte». Siguiendo las indicaciones del santo «repetamos cada día aquella sagrada exclamación que los niños cantaban, mientras agitamos los ramos espirituales del alma: «Bendito el que viene, como rey, en nombre del Señor» (PG 97, 994).

La Virgen Madre interceda para que, al gran don de la Redención, sepamos corresponder «con el don de nosotros mismos, de nuestro tiempo, de nuestra oración, de nuestro estar en comunión profunda de amor con Cristo que sufre, muere y resucita por nosotros» (Benedicto XVI, homilía 2006, 2012).

Lectures de la missa diària i santoral

30. ■ Dilluns Sant (lit. hores: 2a setm.) [Is 42,1-4.6-7 / Sl 26 / Jn 12, 1-11]. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Dimarts Sant [Missa del Crisma: Is 61,1-3a.6a.8b-9 / Sl 88 / Ap 1,5-8 / Lc 4,16-21. **Missa del dia:** Is 49,1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33. 36-38]. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; beat Nuño Álvaro Pereira, rel. carmelità.

2. □ Dijous Sant [Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR). Santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.

3. ■ Divendres Sant [Is 52,13-53, 12 / Sl 30 / He 4,14-16; 5,7-9 / Jn 18,1-19,42]. Sant Sixt I, papa, mr.; Sant Nicetas, abat.

4. ■ Dissabte Sant. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, religiós franciscà.

5. □ † Diumenge de Pasqua de la resurrecció del Senyor (lit. hores: 1a setm.) [Vetlla pasqual en la nit santa: Gn 1,1-2,2 (o bé: Gn 1,1,26-31a) / Sl 103 (o bé: Sl 32) / Gn 22,1-18 (o bé: Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18) / Sl 15 / Ex 14,15-15,1 / Sl: Ex 15 / Is 54,5-14 / Sl 29 / Is 55,1-11 / Sl: Is 12 / Ba 3,9-15.32-4.4 / Sl 18 / Ez 36, 16-17a.18-28 / Sl 41 / Rm 6,3-11 / Sl 117 / Lc 24,1-12. **Missa del dia:** Ac 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jn 20,1-9 (o bé: Lc 24,13-35)]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua). Santa Emília, vg. i mr.; santa Maria Crescència Höss, vg. franciscana.

Intencions del Sant Pare per al mes d'abril

Preguem pels sacerdots que travessen moments de crisi en la seva vocació, perquè trobin l'acompanyament necessari i que les comunitats els donin suport amb comprensió i pregària.

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

Lectura del llibre del profeta Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial (21)

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; / que el salví, si tant se l'estima». R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Flp 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

✠ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Mateu (Mt 26,14-27,66) (Fragment)

Des del migdia fins a mitja tarda s'estengué una foscor sobre tota la terra. Cap a mitja tarda Jesús crida amb tota la força: «Eli, Eli, ¿lema sabaqtaní?». Que vol dir: «Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?». Alguns dels qui eren allí deien: «Ara crida Elies.» Un d'ells anà corrents a prendre una esponja xopa de vinagre i la posà al capdamunt d'una canya perquè begués. Però els altres li deien: «Deixa'l estar. A veure si ve Elies a salvar-lo.» Jesús tornà a cridar amb tota la força i expirà. (Pausa, agenollats).

En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix, la terra tremolà, les roques s'esberlaren, els sepulcres s'obriren i ressuscitaren molts cossos dels sants que hi reposaven; després de la resurrecció de Jesús sortiren dels sepulcres, anaren a la Ciutat Santa i s'aparegueren a molts. Quan el centurió i els soldats que guardaven Jesús veieren el terratrèmol i tot el que havia passat, s'esveraren molt i deien: «És veritat: Aquest home era Fill de Déu.»

Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

El Señor Dios me ha dado una lengua de discípulo; para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los discípulos. El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

Salm responsorial (21)

R. Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, meñean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre si tanto le quiere». R.

Me acorrala una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suerte mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / «Los que teméis al Señor alabado; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel». R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo Jesús, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobretodo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

✠ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Mateo (Mt 26,14-27,66) (Fragmento)

Desde la hora sexta hasta la hora nona vinieron tinieblas sobre toda la tierra. A la hora nona, Jesús gritó con voz potente: «Eli, Eli, ¿lema sabaqtaní?». (Es decir: «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?»). Al oírlo algunos de los que estaban allí dijeron: «Está llamando a Elías». Enseguida uno de ellos fue corriendo, cogió una esponja empapada en vinagre y, sujetándola en una caña, le dio de beber. Los demás decían: «Déjalo, a ver si viene Elías a salvarlo». Jesús, gritando de nuevo con voz potente, exhaló el espíritu. (Pausa, arrodillados).

Entonces el velo del templo se rasgó en dos de arriba abajo; la tierra tembló, las rocas se resquebrajaron, las tumbas se abrieron y muchos cuerpos de santos que habían muerto resucitaron y, saliendo de las tumbas después que él resucitó, entraron en la ciudad santa y se aparecieron a muchos. El centurión y sus hombres, que custodiaban a Jesús, al ver el terremoto y lo que pasaba dijeron aterrorizados: «Verdaderamente este era Hijo de Dios.»

COMENTARI

Beneït el qui ve en nom del Senyor

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ

Canonge de la Catedral de Barcelona

La Quaresma, que començava amb la contemplació de Jesús posat a prova al desert, ara arriba a la prova culminant durant les celebracions de la Setmana Santa amb la Passió, Mort i Resurrecció del Senyor.

El Diumenge de Rams és com el pòrtic d'aquestes celebracions. El nom litúrgic es «Diumenge de Rams de la Passió del Senyor». Conjuga l'entrada triomfal amb el relat dramàtic de la Passió i Mort. L'Entrada és una aclamació al Messies, que ve en nom del Senyor, i la proclamació de la Passió segons sant Mateu és una penyora de glòria i «un ensenyament de la paciència i la humilitat que Jesús vol ensenyar i viure» (Sant Agustí, Sermó 130.1). Sant Agustí subratlla com Jesús no va voler entrar a Jerusalem com un rei poderós sinó com un servidor humil. Això és un exemple per a nosaltres que, a vegades, cerquem la glòria i el reconeixement humans. La veritable glòria i reconeixement no ve dels homes sinó de Déu, com diu sant Agustí: «La glòria és la humilitat, la senzillesa i la caritat» (Sant Agustí, Sermó 130.2).

La Passió de Bach és una de les obres més famoses de Johann Sebastian Bach, composta el 1727. És un oratori que narra el sofriment i la mort de Jesús segons sant Mateu. Explora diversos temes com la fe, la redempció i la mort. Escoltar-la és una experiència emocional i espiritual profunda que mereix fer-se.

Aclamem al Senyor recordant la Passió i la Mort. Moltes vegades oblidem que, com va dir el mateix Jesús, tot el que fem als altres ho fem a Ell mateix. Per això, la Passió de Crist continua quan algú és maltractat de manera injusta per altres homes, oblidant que tots som germans, fills de Déu. Jesús continua patint quan venem la nostra ànima per trenta monedes. La Passió continua quan el desig de créixer ens fa fer negocis bruts i no prestem als altres l'ajuda que necessiten. La Passió continua quan s'abusa d'un innocent i, sabent-ho, ens rentem les mans com Pilat o mirem cap un altre cantó. La Passió continua quan Crist segueix patint-la en els altres germans, i nosaltres som «un més» i els condemnem perquè els altres també ho fan i, amb ells, cridem: «Crucifiqueu-lo, crucifiqueu-lo» (Mt 27,22), mentre Jesús diu: «Pare, perdoneu-los perquè no saben el que fan» (Mt 27,32). La Passió de Crist continua. Procurem viure-la ben a prop de Jesús.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dimarts 31 de març, a les 11 h. Missa Crismal a la Catedral.

Dijous 2 d'abril, a les 19 h. Missa vespertina en la Cena del Senyor a la Catedral.

Dijous 2 d'abril, a les 21 h. Processó de l'Encuentro al barri de les Arenes de Terrassa.

Divendres 3 d'abril, a les 10 h. Sermó de les 7 Paraules a Sant Pere de Terrassa.

Divendres 3 d'abril, a les 12 h. Celebració de la Passió del Senyor a la Catedral.

Divendres 3 d'abril, a les 20 h. Via Crucis pels carrers del centre de Terrassa.

Dissabte 4 d'abril, a les 22 h. Vetlla pasqual en la Nit Santa a la Catedral.

Diumenge 5 d'abril, a les 12 h. el Sr. Bisbe celebra la Missa i imparteix la Benedicció Apostòlica a la Catedral.

Notícies

25 anys de la beatificació dels màrtirs franciscans de Granollers, ja

està al web. Dimecres 11 de març, el bisbe Salvador va presidir la Missa a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Antoni de Pàdua de Granollers, en el 25è aniversari de la beatificació dels sis freres màrtirs, afusellats l'estiu de 1936 i beatificats per sant Joan Pau II l'11 de març de 2001.

El Bisbat celebra el Dia del Seminari amb joves, portes obertes i vetlla de pregària. Divendres 20 de març, al vespre, va tenir lloc al Seminari Dio-

cesà la Trobada d'Adolescents, amb el testimoni vocacional de José Pagès, una vetlla de pregària davant del Santíssim, jocs i altres activitats. En acabar aquesta trobada, van començar els torns d'adoració al Santíssim durant 24 hores amb motiu del Dia

del Seminari, que es van estendre fins al vespre de dissabte. Dissabte 21 de març es va dur a terme una jornada de portes obertes al Seminari, amb un taller de discerniment i la missa per les vocacions, presidida pel bisbe Salvador. El rector del Seminari va preparar una fideuà per als assistents. A la tarda hi va haver espais de trobada amb pregària final i, al vespre, diversos tallers i testimonis de seminaristes. El final de les 24 hores d'adoració va coincidir amb la vetlla de pregària per les vocacions, presidida pel bisbe Salvador. En acabar, es va oferir un sopar amb música en directe.

Coneix més sobre l'actualitat de la diòcesi aquí

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Semana Santa: historia o realidad

Este fin de semana las plazas y calles de nuestros pueblos y ciudades se llenarán de gente, familias que irán a bendecir el ramo con los más pequeños de la casa, siguiendo una antigua y entrañable tradición. Es Domingo de Ramos.

Para muchas personas puede ser la posibilidad de unos días de vacaciones merecidas, de desconectar del trasiego diario. Sea como fuere, y estemos donde estemos, estos son días que marcan el centro de la vida cristiana. Las diferentes celebraciones que se sucederán nos ayudarán a acercarnos al Señor muerto y resucitado, que da la vida por nosotros para que podamos tener su vida. En un momento en que el mundo se debate en enfrentamientos y la humanidad experimenta sufrimientos y falta de orientación no se trata solo seguir una tradición cultural, es hacer memoria, «memorial», actualización del misterio del amor de Dios que nos quiere hasta tal punto que se da a sí mismo. Son celebraciones de nuestra fe y de nuestra vida cristiana, y nos tenemos que preparar conscientemente para vivirlas con intensidad. Para algunos puede ser una participación más activa y una

colaboración más intensa, la cual nos ayudará a sentirnos más miembros de la Iglesia. Algunos como lectores, o portadores del santo Cristo, o cantores; otros como ayudantes en las procesiones, ayudando a preparar los actos y decorar los espacios. Todo esto nos ayudará a tomar más conciencia de lo que estamos celebrando.

Os invito a que nos adentremos y participemos todos. Es muy importante que la familia, como iglesia doméstica, viva estos días intensos, y que los pequeños empiecen a saborear la importancia de estas celebraciones, que los adultos les expliquemos y transmitamos su sentido a las generaciones futuras, y que los más mayores se sientan más acompañados estos días y valorados en su experiencia. De hecho, esto es lo que hacía y vivía el pueblo de Israel en la celebración de la Pascua. Como nos lo transmite el libro del Éxodo: «Cuando vuestros hijos os pregunten: «¿Qué significa para vosotros este rito?», responderéis: «Es el sacrificio de la Pascua en honor del Señor». En Egipto, él pasó de largo ante las casas de los israelitas: mientras castigaba a los egipcios» (Éx 12,26-67).

La Pascua significa «que Dios pasó» por las casas de los Israelitas en Egipto para liberarlos de la esclavitud. Y que Dios ha pasado también por nuestras vidas haciéndose hombre, muriendo en la cruz y resucitando para liberarnos del pecado y llevarnos a la verdadera tierra prometida, que es la vida eterna. Por eso es bueno rezar juntos, si es posible, y comentar lo que celebraremos estos días: el jueves la institución de la Eucaristía, fuente y pilar de la vida cristiana y el mandamiento del amor, el viernes la Pasión y muerte del Señor en la Cruz, sábado y domingo su Resurrección y su triunfo. Nos ayudará también participar en el vía crucis o en alguna de las procesiones que se pueda hacer en varios pueblos y parroquias para que aprendamos los sentimientos de Cristo que muere para dar vida.

Sea como fuere, os deseo a todos que estas celebraciones, en estos días santos, en las parroquias o comunidades en las cuales nos encontraremos, transformen nuestro interior y nos ayuden a sentirnos cristianos más convencidos, más queridos por Dios, a vivir más cerca suyo.

BISBAT DE TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

